

едно сърдце! Каляската вече напускаше черквата, и се отправяше към Руската легация, където народа сжщо се тълпеше.

Отдалече, средъ заглушителното, ура до графа долитаха звуцитъ на възторожната пѣсень :

— — — — —
И радецки гордо плува

На златни вълни!

Юнацитъ и дружествата заемаха първитъ мѣста предъ легацията. Надъ множеството на площада триумфално се издигаха всички стълбове, драпирани съ трикольри и окочени съ вѣнци и гирлянди отъ борикови, капарисови и джбови листа, и лампиони. Графа е вече на балкона; размѣта погледъ, пълненъ съ умиление и радостъ, на множеството народъ, що се губеше далече въ улицитъ. И догдето речитъ и приветствията траяха, той редъ по редъ изглеждаше знамената, които непрекъснато го поздравляваха. Видѣ той и Самарското знаме, що съ порой кърви бѣ избавено отъ душмански ржце, и сега волно се вѣтрей въ свободна България. Виде и друго едно увехтѣло, зелено съ надписъ: „Свобода или смъртъ!“, подъ който девизъ мнозина български синове сложиха буйно кости, безъ да имъ е било сждено да видятъ идеалитъ си осжществени. Но

Тозъ който падне въ бой за свобода,

Той не умира, него желеятъ

Земя и небо, звѣрь и природа

И пѣвци песни за него пѣятъ.

Видѣ разкошното знаме на Соф. Славянско Общество — емблема на най-широкия му идеалъ, еснафски и много други знамена; сърцето му се пълнѣше отъ радостъ при тая гледка, която тъй красноре иво говорѣше, че тая страна прекарва вече свободенъ политически животъ, плодъ на неговитъ усилия, желаня и мечти. Но едно знаме, това чийто първи приветъ посрѣщна неговия погледъ срѣщу самия входъ на гарата, всредъ всички ликующа знамена, единствено то нарушаваше веселата хармония, съ своята черна обвивка. Загледа